

Županijski sud u Sisku u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Snježane Mrkoci kao predsjednice vijeća, te Danka Kovača i Melite Avedić kao članova vijeća, uz sudjelovanje Davorke Klarić kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv I opt. MILANA STANOJEVIĆA i II opt. MIROSLAVA JOVIĆA zbog kaznenog djela iz čl. 120 st. 1 OKZRH, povodom optužnice Županijskog državnog odvjetništva Sisak od 8. veljače 2006. god. br. K-DO-2/03, nakon održane glavne i javne rasprave dana 25. svibnja 2006. god., u nazočnosti zamjenika Županijskog državnog odvjetnika Miljenka Ugarkovića, I opt. Milana Stanojevića uz branitelja Luku Šuška odvjetnika iz Zagreba, te branitelja II opt. Marka Rafaja odvjetnika iz Siska, a u odsutnosti II opt. Miroslava Stanojevića, dana 30. svibnja 2006. god., objavio je i

presudio je:

I opt. MILAN STANOJEVIĆ,

i

II opt. MIROSLAV JOVIĆ,

krivi su

što su:

dana 3. rujna 1991. godine, oko 12,30 sati u mjestu Gornje Taborište, prethodno pristupivši u nelegalne postrojbe tzv. «RSK», očito nezadovoljni s nastupjelim demokratskim promjenama u Republici Hrvatskoj i neprihvatajući njezin demokratski pravni poredak, a u nakani njenog podrivanja i obaranja, te ocjepljenja dijela teritorija Republike Hrvatske, posebno Gline i drugih mjesta i njihovog pripajanja paradržavi tzv. «Srpskoj krajini», i protjerivanja hrvatskog pučanstva,

suprotno čl. 3., 13., 31., 32. i 33. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, znajući da su Branko Medved, njihovi susjedi hrvatske nacionalnosti, i sumnjajući na njih da su aktivno pomagali legalne oružane formacije Republike Hrvatske, koji su bili stacionirani na tom području, kivni na njih zbog toga, odlučili ih usmrtiti, pa su u okviru takvog svog zločinačnog plana krijomice došli u blizinu njihove kuće, pa kada su Branko i Ivanka Medved vraćajući se s polja, seoskim putem, ne sluteći ništa zla, ničim izazvani iz automatskih pušaka s male udaljenosti ispalili više hitaca u pravcu ovih, pri čemu je Ivanka Medved zadobila mnogostruke ozljede po glavi i tijelu, kojim ozljedama je ubrzo nakon toga podlegla, dok je Branko Medved zadobio više strijelnih ozljeda glave i tijela, koje ozljede su bile teške i po život opasne, tako da I okr. Stanojević Milan i II okr. Jović Miroslav u svojoj nakani da usmrte Branka Medved, nisu uspjeli jer je Branku Medved pružena adekvatna kirurška intervencija u bolnici «Sestre Milosrdnice» Zagreb, te mu je život bio spašen,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba izvršili napad na civilno stanovništvo pri čemu je jedna osoba izgubila život, dok je druga osoba zadobila teške tjelesne ozljede,

čime su počinili kazneno djelo protiv vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva – označeno i kažnjivo po čl. 120. st. 1. OKZRH.

Pa se **I opt. Milan Stanojević**, temeljem čl. 120. st. 1. OKZRH

o s u đ u j e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 15 (PETNAEST) GODINA

Temeljem čl. 63. st. 1. KZ I opt. Milanu Stanojeviću u izrečenu kaznu zatvora uračunava se vrijeme provedeno u pritvoru od 16. kolovoza 2005. godine pa nadalje.

Temeljem čl. 120. st. 1. OKZRH **II opt. Jović Miroslav** se

o s u đ u j e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 15 (PETNAEST) GODINA

Temeljem čl. 123. st. 1. ZKP I i II opt. oslobađaju se troškova kaznenog postupka koji padaju na teret proračunskih sredstava.

Obrazloženje

O optužbi

Županijsko državno odvjetništvo u Sisku podnijelo je ovom sudu uvodno citiranu optužnicu protiv I opt. Milana Stanojevića i II opt. Miroslava Jovića zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120 st. 1 OKZRH.

Sud je neznatno intervenirao u zakonski opis kaznenog djela na način da je umjesto teksta: "... naredili da se izvrši napad na civilno stanovništvo...", unio tekst "... izvršili napad na civilno stanovništvo...".

Prije početka glavne rasprave dana 5. svibnja 2006. god. vijeće je uz suglasnost obiju stranaka, temeljem čl. 305 toč. 6 ZKP odredilo da će se II opt. Miroslavu Joviću suditi u odsutnosti za kazneno djelo iz optužnice ŽDO Sisak od 8. veljače 2006. god. br. K-DO-2/03.

Očitovanje o optužbi

Pozvan da se u smislu odredbe čl. 320 st. 3 ZKP izjasni kakav stav zauzima prema optužbi, I opt. Milan Stanojević izjavio je da se ne smatra krivim za kazneno djelo koje mu se stavlja na teret optužnicom ŽDO Sisak.

Obzirom na takav stav I optuženika, prešlo se na dokazni postupak, a isti je, sukladno odredbi čl. 320 st. 7 ZKP, ispitan na kraju dokaznog postupka.

Provedeni dokazi

U dokaznom postupku sud je u svojstvu svjedoka ispita ošt. Branka Medveda (list 40, 123-124, 184-186 i 190-200 spisa), Slavka Silaja (list 45 i 187), Dejana Drvodelića (list 43 i 188-190), Stjepana Banića (list 117 i 190), Išek Branka (list 200-201), Kaurić Milana (list 201), Kaurić Slavka (list 202), Kaurić Mirka (list 203), te liječnika vještaka dr. Stevu Kovačevića (list 119 i 187-188), te je u nastavku dokaznog postupka pročitana iskaz svjedoka Milke Kapša (list 44), Ljubice Silaj (list 118), zapisnik o prepoznavanju osobe od 2. veljače 2006. god. (list 122-124), potvrda o smrti za Ivanku Medved (list 15), smrtni list za Ivanku Medved (list 16), a izvršen je i uvid u fotodokumentaciju prepoznavanja od 6. veljače 2006. god.

Prije završetka dokaznog postupka pročitana je izvod iz kaznene evidencije za I i II optuženika (list 24 i 25), te je ispitan I opt. Milan Stanojević (list 204-205).

Dokazi koje je sud odbio provesti

Sud je odbio prijedlog branitelja I optuženika da se pozove i neposredno ispita svjedok Milka Kapša, jer je za istu utvrđeno da je svoj nedolazak ispričala medicinskom dokumentacijom iz koje proizlazi da je hospitalizirana s neizvjesnim vremenom boravka u bolnici, a u tijeku istrage dala je svoj iskaz u kojem je navela sve što joj je o predmetu poznato, pa je sud ocijenio da se radi o dokazu čije izvođenje je znatno otežano zbog bolesti svjedoka, a okolnosti na koje se dokaz predlaže već su u tijeku postupka u dovoljnoj mjeri utvrđene.

Isto tako odbijen je i dokazni prijedlog branitelja I optuženika da se pozovu i neposredno ispituju svjedoci Išek Stjepan i Ljuba Perković na okolnosti njihovih saznanja vezano za inkriminirani događaj, obzirom da je sud ocijenio da se radi o svjedocima po čuvenju, a činjenično stanje na koje se iste predlaže ispitati već je u dovoljnoj mjeri utvrđeno, pa se u konkretnom slučaju radilo o nevažnom prijedlogu.

Također je odbijeno i protivljenje branitelja I optuženika da se čita zapisnik o prepoznavanju osobe od 2. veljače 2006. god., za kojeg drži da je isti od strane djelatnika PP nevjerodostojno proveden i pristran. Sud je unatoč tome proveo dokaz čitanjem zapisnika o prepoznavanju, obzirom da je prepoznavanje I optuženika po oštećeniku Branku Medvedu provedeno u prisutnosti istražnog suca, što po ocjeni ovog suda daje punu pravnu valjanost provedenoj istražnoj radnji.

Odbijen je i dokazni prijedlog branitelja I optuženika da se provede balističko vještačenje na okolnosti da li bi ošt. Branko Medved i njegova supruga zadobili više strijelnih rana ako bi dvije osobe rafalnom paljbom pucale u njihovom pravcu, a to sve obzirom na blizinu pucanja. Naime, sud je ocijenio da se u konkretnom slučaju radi o neprikladnom prijedlogu jer postoje razlozi za sumnju da se predloženim dokazom te činjenice ne bi mogle utvrditi, obzirom da nije vršen očevid na licu mjesta, te nisu fiksirani nikakovi materijalni tragovi, niti je rađena obdukcija mrtvog tijela pok. Ivanke Medved, a iz nalaza i mišljenja liječnika vještaka utvrđeno je koliko strijelnih rana je zadobio ošt. Branko Medved.

Na kraju stranke nisu stavile primjedbe na izvedene dokaze.

Činjenično stanje

Ispitan u tijeku istrage **I opt. Milan Stanojević** branio se šutnjom, dok je na glavnoj raspravi iznio svoju obranu u kojoj je naveo da je sve do rata živio u Gornjem Taborištu u kući zajedno sa svojim roditeljima gdje su imali poljoprivredno gospodarstvo i uzgajali stoku. Dana 22. kolovoza 1991. god. išao je u selo Bović kako bi nešto obavio, pa kada se vraćao kući na putu je susreo Branka Iška koji mu je rekao da ne ide u Gornje Taborište jer se tamo puca. On je ipak krenuo jer su mu u kući ostali roditelji, međutim, putem ih je sreo kako bježe iz sela pa su svi zajedno otišli u selo Golinja. Tom prilikom iz Gornjeg Taborišta pobjegli su svi žitelji srpske nacionalnosti, a neki su u toj pucnjavi i stradali. On je zatim s obitelji otišao u selo Kirin kod rodaka i nisu se više vraćali u Gornje Taborište. II opt. Miroslava Jovića nije vidio sve negdje do 1992. god., samo zna da je isti boravio u Glini, te je njihov susret bio nemoguć iz razloga jer su između sela Kirin i Gline položaje držali Hrvati. Inače, on je živio u Gornjem Taborištu i nakon što su počele ratne operacije smatrajući da među njima žiteljima unatoč tome što su različite nacionalnosti neće doći do nikakvih sukoba, pa je uredno obavljao svoje poljoprivredne radove, time da ih je i hrvatska policija uvjerala da se ništa neće dogoditi i da će sve biti u redu. Međutim, kada su Hrvati u Gornjem Taborištu počeli napadati Srbe oni su pobjegli u selo Kirin dok su u Taborištu ostale dvije srpske obitelji i to Tepšići i Uzelci, time da se taj Uzelac koji je bio njegov kum priključio hrvatskoj vojsci i zna da je poginuo negdje na ratištu.

Dalje je naveo da su oni za vrijeme boravka u selu Kirin čuvali seoske straže pa je i on bio naoružan poluautomatskom puškom tzv. "papovkom", ali samo dok je čuvao stražu po noći, te ju nikada nije upotrebljavao. Pušku je zadužio u mjesnoj zajednici čiji predsjednik je bio Milan Mraović, a uz pušku je zadužio i 80 metaka. To oružje vratio je koncem rujna 1991. god.

Poznato mu je da su u Vrginmostu u to vrijeme bile postrojbe tzv. specijalne milicije čiji pripadnik je bio i Pero Mraović zvani Skender, te je za njega čuo da je dosta operativan prema Hrvatima koje je znao hapsiti i odvoditi u miliciju.

Navodi da je u Kirinu ostao sve do zime 1991. god. nakon čega je otišao u Glinu i zapravo na toj relaciji živio cijelo vrijeme trajanja rata do 1995. god. kada je otišao u Srbiju.

Inače je poznao Branka Medveda dok njegovu suprugu od ranije nije poznao, ali ju je upoznao nakon što se vratio s odsluženja vojnog roka u JNA u lipnju mjesecu 1990. god. Rijetko ju je viđao jer je više boravila u kući, a s obitelji Branka Medveda oduvijek su se dobro slagali i među njima nikada nije bilo nekih nesuglasica.

Vezano za II opt. Miroslava Jovića navodi da se s njime prije rata nije previše družio, ali mu je bilo poznato da živi u Glini jer je tamo bio konobar i igrao nogomet, a nešto prije rata oženio se s djevojkom iz Roviške, te su živjeli u jednom manjem stanu u dvorištu škole u Glini. Pretpostavlja da je Jović to ljeto 1991. god. proveo u Roviškoj kod svoje tazine, pa zbog toga misli da nije mogao doći do Gornjeg Taborišta i napraviti to što se njima dvojici stavlja na teret. Inače navodi da je Jovića tijekom rata znao vidjeti u nekoj šarenoj uniformi.

On također nije mogao iz Kirina doći do Gornjeg Taborišta jer je bio odvojen linijom razdvajanja između hrvatskih i srpskih snaga, time da je u međuprostoru bilo minsko polje.

Navodi da je on uniformu dobio tek 1993. god., a uniforma je bila plave boje, jer je u to vrijeme radio na osiguranju vodovoda u Gornjem Taborištu. Iz Srbije u Hrvatsku prvi puta je došao 1996. god. i u Vukovaru izvadio domovnicu i rodni list, te putovnicu i osobnu kartu, a od 1997. god. do danas redovito je dolazio u Republiku Hrvatsku, te ju obilazio kako po moru tako i u unutrašnjosti, dok njegovi roditelji i sada žive u selu Golinja u RH.

O stradavanju Ivanke i Branka Medved čuo je od Ljube Pereković čiju kuću su on i njegova majka čuvali, a ona je za vrijeme rata odlazila na teritorij koji je bio pod nadzorom hrvatske vojske i tamo je saznala za ove događaje koje im je nakon toga prepričala.

Sa Brankom Medved prvi puta se susreo 2001. god., pa mu je tom prilikom mahnuo da ga pozdravi, te je i on njemu mahnuo u znak pozdrava. Nakon toga čuo je kako Medved priča da je on ubio njegovu suprugu, a njega ranio, pa ga je nazvao telefonom da ga pita zbog čega tako priča, kojom prilikom mu je Medved rekao " ti si to napravio", pa kada je on rekao da to nije istina Medved je odgovorio "sad će ispasti da nije nitko".

I nakon tog susreta i razgovora navodi da je dolazio u RH, međutim, nikada ga nitko nije pitao za taj događaj, a pogotovo ne policija. Smatra da ga oštećenik tereti za inkriminirani događaj iz razloga da ga spriječi da se vrati u Gornje Taborište.

I optuženik je također naveo da ne može razumjeti osobe koje su to napravile Ivanki i Branku Medved, te da iste svakako treba strogo osuditi.

Svjedok Branko Medved ispitan u tijeku istrage u svom iskazu je naveo da se događaja dobro sjeća i da se sve dogodilo dana 3. rujna 1991. god. u utorak kada je zajedno sa svojom suprugom Ivankom na udaljenosti oko 150 m od njihove kuće u Gornjem Taborištu, zaseok Silaji, skupljao travu za krave. On je gurao natovarene tačke, a supruga je išla s njegove desne strane kada je začuo šuškanje, pa kada se okrenuo prema živici odakle je

šuškanje dolazilo ugledao je najprije II opt. Miroslava Jovića, a zatim i I opt. Milana Stanojevića koji su imali automatske puške. On ih je pozdravio sa "dobar dan", a oni nisu ništa odgovorili već su odmah počeli pucati po njima. Nakon nekog vremena došao je k svijesti i vidio da je ranjen te da mu otac pruža pomoć, a zatim je uočio da je njegova supruga pogođena u glavu i da je mrtva. Zbog boravka u bolnici nije bio niti na njezinom pogrebu.

Također je naveo da je sa Miroslavom Jovićem i Milanom Stanojevićem išao u školu kako u Gornjem Taborištu, tako i u selu Bučica, mada je bio nešto stariji od njih. Nikada nisu bili u nekom sukobu ili zavadnji, a poznato mu je da su I i II optuženik napustili selo čim je počeo napad na policijsku stanicu u Glini, te su se smjestili u selo Bović. On sam nikada nije pripadao nekoj vojnoj formaciji, osim što je bio u seoskoj straži.

Prilikom vršenja prepoznavanja u prisutnosti istražnog suca, Branko Medved sa 100%-tnom sigurnošću prepoznao je I opt. Milana Stanojevića, te je dopunio svoj iskaz pred istražnim sucem na način da je dodao kako su I i II optuženici kritične zgrade bili obučeni u SMB uniforme, a na glavi su imali kape "titovke" s oznakom zvijezde petokrake. Isto tako dodao je da nikada nije bio u sukobu s optuženicima, ali da su se isti nakon izbora 1990. god. počeli odvajati od ostalih, te su nakon 26. lipnja 1991. god. kada je bio napad na policijsku postaju Glina svi Srbi iz Gornjeg Taborišta otišli prema selu Boviću.

Ispitan na glavnoj raspravi svjedok Branko Medved suglasno je iskazao kao u ranijim iskazima, time da je dodao da o ovom događaju nije podnosio kaznenu prijavu 1991. god., ali je kritične zgrade rekao svjedocima Slavku Silaju i Dejanu Drvodeliću kako se događaj zbio, a također je i liječniku koji ga je primio u bolnicu imenovao osobe koje su pucale u njega i njegovu suprugu. Na policiji je I i II optuženika imenovao tek 1997. god. kada su ga ispitivali o događaju. Isto tako dodao je da je potpuno siguran da su I i II optuženik kritične zgrade imali automatske puške, obzirom da dobro razlikuje tu pušku od poluautomatske, jer su ovu prvu zvali "srbijanka" a ovu drugu "papovka", te da je po njima pucano rafalnom paljbom.

Sud je svjedoka Branka Medved još jednom pozvao na glavnu raspravu te ispitao na relevantne okolnosti, pri čemu je svjedok dao i obećanje u smislu odredbe čl. 242 ZKP.

Nakon toga ponovno je upitan tko je na njega i njegovu suprugu pucao dana 3. rujna 1991. god., pa je isti izričito naveo da su toga dana u njih pucali I opt. Milan Stanojević i II opt. Miroslav Jović.

Na daljnje pitanje kako je moguće da je Milana Stanojevića viđao u Gornjem Taborištu nakon 26. lipnja 1991. god. obzirom da je poslije tog datuma selo preuzela hrvatska vojska, svjedok je naveo da ga je viđao jer je isti vjerojatno dolazio podmiriti stoku koju je imao u svom gospodarstvu, a na pitanje do kada ga je viđao u Gornjem Taborištu svjedok je naveo da to ne može reći jer nije uvijek išao istim putem u Gornje Taborište, već je većinom išao kroz šumu i mjesto Jabukovac.

Na pitanje kome i kada je prvi puta rekao da su Milan Stanojević i Miroslav Jović pucali u njega i njegovu suprugu, svjedok je naveo da je to odmah rekao Branku Išku i Jažeta Milanu koji su ga nakon ranjavanja izvlačili iz šume, a na pitanje zbog čega nije podnio kaznenu prijavu u periodu od 1992. – 1995. god. dok je radio u policiji, svjedok je naveo da je o događaju izvijestio svog zapovjednika Ivana Šanteka, jer je on na njemu uočio povrede, pa mu je rekao da su iste posljedica ranjavanja iz 1991. god., te da su ga ranili Milan Stanojević i

Miroslav Jović, međutim, kaznenu prijavu nije podnosio jer je tada bilo ratno vrijeme i nitko nije našao za shodno da se taj događaj na takav način evidentira u policijskoj postaji.

Također, svjedok je ostao i kod navoda da je Slavku Silaju koji je također bio jedna od osoba koje su ga izvlačile iz šume nakon ranjavanja, odmah rekao tko ga je ranio.

Svjedok Dejan Drvodelić ispitan u tijeku istrage u svom iskazu je naveo da nije bio očevidac događaja kada su stradali Ivanka i Branko Medved, ali da je tada bio pripadnik policijskih snaga, te da je nakon stradavanja Medvedovih otišao na mjesto događaja i tamo zatekao majku od Branka i susjede Silaje koji su pokušavali napravljenim nosilima iznijeti Branka iz šume prema kući Stjepana Banića. Odatle ga je vozilo hitne pomoći odvezlo u bolnicu, međutim Ivanku nisu mogli odmah izvući jer su četnici pucali i po vozilu hitne pomoći tako da se više nisu mogli vratiti i po ženu za koju je čuo da je mrtva.

Naveo je da mu je Medved Branko kasnije rekao da su po njima pucali Milan Stanojević i Miroslav Jović koje i svjedok poznaje jer je išao s njima u školu.

Ispitan na glavnoj raspravi ovaj svjedok je ponovio navode svog iskaza iz istrage uz dodatak da nakon što je hitna pomoć došla po Branka Medved bilo je otežano njegovo izvlačenje jer su Srbi pucali i na hitnu pomoć koju su vjerojatno vidjeli. Tada zbog te pucnjave nisu mogli izvući niti tijelo Ivanke Medved već su to neki ljudi učinili kasnije.

Također je naveo da mu je Branko Medved o događaju i o tome tko je pucao u njega i njegovu suprugu ispričao nakon što mu se pridružio u postrojbama MUP-a.

Svjedok Slavko Silaj ispitan u tijeku istrage u svom iskazu je naveo da se sjeća događaja kada su stradali Ivanka i Branko Medved koji se zbio negdje 1991. god. Tom zgodom čuo je rafalnu pucnjavu na udaljenosti od oko 50 metara od njegove kuće, ali nije vidio tko je pucao. On i njegovi majka i otac pošli su prema mjestu odakle je pucao te je on vidio dvije muške osobe kako trče u pravcu obližnje šume, a bile su obučene u nešto zelene boje ali nije siguran da li je to bila uniforma. Nije ih prepoznao jer su bile okrenute njemu leđima, a također nije prepoznao niti vrstu oružja, međutim po rafalnoj paljbi pretpostavlja da je to bilo oružje za takovu paljbu.

Kada su došli do stradalih napravili su pomoćna nosila za Branka Medved te ga prenijeli s mjesta gdje je stradao dok njegovu suprugu nisu uspjeli.

Na glavnoj raspravi ovaj svjedok ponovio je svoj iskaz iz istrage te dodao da tom zgodom dok su izvlačili Medved Branka, te kada je došao automobil da ga odveze nije nitko na njih pucao, time da je Branko bio pri svijesti, ali mu nije govorio tko je u njega pucao, samo je jaukao, a niti mu je kasnije rekao tko je u njega pucao.

Svjedok Stjepan Banić ispitan u tijeku istrage u svom iskazu je naveo da poznaje I opt. Milana Stanojevića, jer su zajedno stanovali u gornjem Taborištu pokraj Gline sve do 1991. god. Svjedok je napustio selo u svibnju mjesecu 1991. god. i otišao u Švicarsku, da bi se vratio u srpnju iste godine i ostao cijeli godišnji odmor nakon čega je zajedno sa ženom i djecom ponovno otišao u Švicarsku. Za vrijeme dok je boravio kod kuće u tom periodu sjeća se da je vidio I optuženika kako zajedno sa još 6 ili 7 ljudi iz sela Taborište ide prema Glini poprečnim putem, te da su svi na sebi imali SMB uniforme tj. uniforme JNA i bili naoružani automatskim oružjem. U vrijeme kada su stradali Ivanka i Branko Medved nije bio u Gornjem

Taborištu, ali mu je u telefonskom razgovoru njegov otac rekao da su stradali i to tako da je Ivanka ubijena a Branko ranjen. Također je rekao da su ubijeni rafalnom paljbom i to od grupe ljudi koju je vidio njegov otac, a u kojoj su se nalazili Milan Stanojević, Gledić Branko, Milan Gledić, Jović Miroslav, Dražen Rudan i njegov brat. Navodi da je njegov otac vidio tu grupu ljudi kada je išao iz paše s kravama, te da je ta grupa preletjela prema šumi Marija Magdalena. Svjedok je dalje naveo da se sa I optuženikom poznaje od rođenja, a s njegovom majkom je odrastao u istom selu. Kuća njegovog oca udaljena je oko 500 m od mjesta gdje je ubijena Ivana Medved, ali njegov otac nije vidio tko je od ove grupe pucao samo ih je vidio kada su preletjeli prema šumi.

Na glavnoj raspravi ovaj svjedok je ponovio svoj iskaz iz istrage time da je dodao, da je potpuno siguran da je u grupi ljudi koje je vidio u SMB uniformama i naoružane automatskim oružjem u vrijeme dok je boravio u selu, bio i I opt. Milan Stanojević, jer ga jako dobro poznaje i to kako po koraku tako i po stasu, pa se i obratio optuženiku riječima "siguran sam da si to bio ti".

Svjedok Milka Kapša ispitana u tijeku istrage u svom iskazu je navela da ne može reći ništa određeno o stradavanju obitelji Medved s kojima je inače bila u dobrim odnosima. Čula je samo pucanj, točnije rafal nakon kojeg je saznala da je njih dvoje pogođeno kada su išli po travu za krave. Nakon što je čula pucnjeve pobjegla je u šumu tako da nije vidjela osobe koje su stradale.

Svjedok Ljubica Silaj ispitana u tijeku istrage (preminula prije održane glavne rasprave), u svom iskazu je navela da se ne sjeća datuma ali misli da je to bilo 1991. god. kada je čula jedan pucanj, te se odmah sakrila iza nekog zidića, dok je njezin suprug Slavko Silaj pobjegao u šumu. Ona nije vidjela nikoga tko bi mogao pucati, već ju je suprug nakon nekog vremena izvijestio da su stradali Ivanka i Branko Medved i to na udaljenosti od oko 200 m od njihove kuće.

Također je navela da je Ivanku i Branka Medved poznavala dok I i II optuženike nije od ranije poznavala, a niti je ikada za te ljude čula.

Na glavnoj raspravi prema prijedlogu branitelja ispitani su svjedoci **Išek Branko, Kaurić Milan, Kaurić Slavko i Kaurić Mirko.**

Svjedok Išek Branko u svom iskazu je naveo da je i on bio jedna od osoba koje su kritične zgrade izvlačili ranjenog Medved Branka iz šume. Tom prilikom isti im nije rekao tko je pucao u njega i njegovu suprugu, jer je bio teško ranjen i nije bio sposoban govoriti, ali je njemu to rekao nakon što ga je posjetio u bolnici u koju mu je često dolazio jer su bili prijatelji.

Na posebno pitanje ovaj svjedok je naveo da mu je Branko Medved tom prilikom rekao da su na njega pucali Milan Stanojević i Miroslav Jović. Ovaj svjedok također je naveo da je od ranije poznavao I i II optuženika jer su se družili i igrali nogomet, ali ne zna gdje je Miroslav Jović bio u jesen 1991. god. samo pretpostavlja da je bio u neprijateljskoj vojsci, te mu nije poznato gdje je borbeno djelovao. Također je naveo da je o ovom događaju razgovarao s policijom ali tek negdje nakon 1995. god., time da po saznanju o počiniteljima ovog djela nije podnosio kaznenu prijavu.

Svjedok Milan Kaurić u svom iskazu je naveo da poznaje I opt. Milana Stanojevića od prije rata te zna da su Srbi otišli iz sela 1991. god., međutim, oni su znali ujutro dolaziti u selo i hraniti svoje blago koje je ostalo a navečer bi odlazili negdje drugdje spavati. Poznato mu je da je Milan Stanojević spavao u selu Kirin kod svoje rodbine.

Ovaj svjedok je dalje naveo da je jednom prilikom 1992. god. bio u društvu s osobom po imenu Pero Mraović zvani Skender te da se ovaj hvalio kako je hvatao "ustaše", te da je jednom htio uhvatiti i onog bačvarevog gluhonijemog sina i to u zaseoku Silaji, pa kada je ovaj htio pobjeći on je ispalio u njega rafal nakon čega je on "kleko". Svjedok je tada pomislio da je stradao Slavko Silaj, jer je njega poznavao kao osobu koja je dosta zbunjena kada se prestraši, međutim nakon što je čuo da je u zaseoku Silaji stradao Branko Medved, on je zaključio da je taj Seknder ustvari pričao o njemu.

Također svjedok Milan Kaurić je naveo da I opt. Milana Stanojevića nije nikada vidio u uniformi, a da mu je poznato da je Miroslav Jović koji je inače unuk od njegovog krsnog kuma, prije rata živio u Glini, a poslije je čuo da se priključio paravojnim formacijama tzv. "Šiltovima".

Isto tako naveo je da mu je poznato da je Milan Stanojević kada je morao otići u jedinicu zadužio tzv. "papovku", a bio je u bovičkoj jedinici koja je od Gornjeg Taborišta, odnosno zaseoka Silaji udaljena 5 km.

Svjedok Slavko Kaurić u svom iskazu je naveo da mu je poznato da je I opt. Milan Stanojević sve do kolovoza mjesec 1991. god. boravio u selu Gornje Taborište kada je otišao iz sela isto kao i on. Nije mu poznato da bi Milan Stanojević bio u nekoj vojsci, a također poznaje i Miroslava Jovića koji je u Glini igrao nogomet za tamošnji klub.

Od svoga oca Milana Kaurića čuo je negdje u studenom 1992. god. da je Branko Medved ranjen, pa mu je otac ispričao da ga je ranio Pero Mraović zv. Skender, a što je pričao i sam taj Skender kada je bio pod utjecajem alkohola.

Svjedok Mirko Kaurić naveo je da nema nikakvih saznanja o tome tko je ranio Branka Medveda, te da je I opt. Milana Stanojević kojeg poznaje od ranije vidio u SMB uniformi 1993. god. te je tada imao pušku tzv. "papovku". Za II opt. Miroslava Jovića kojeg poznaje od ranije zna da je živio u Glini i da 1991. god. nije dolazio u Gornje Taborište.

Liječnik vještak dr. Stevo Kovačević u svom nalazu i mišljenju danom u tijeku istrage i na glavnoj raspravi suglasno je naveo da je vezano za smrt pok. Ivanke Medved imao na raspolaganju samo potvrdu o smrti koja je izdana u Domu zdravlja Velika Gorica 6. veljače 1995. god. i u kojoj se navodi da su uzrok smrti strijelne rane glave i grudnog koša, a koje podatke je liječnik dobio od supruga pokojnice Branka Medveda. Ovaj vještak je također naveo da svaka tako nasilna smrt mora biti verificirana obdukcijom o čemu se sačini opsežan zapisnik koji se dostavlja policiji.

Što se tiče Branka Medveda vještak je imao na uvidu njegovu medicinsku dokumentaciju iz koje proizlazi da je isti primljen u bolnicu sa dijagnozom strijelnih rana desne strane vrata, desne podlaktice, lijevog bedra i lijevog stopala uz napomenu da se radilo o otvorenom prijelomu kostiju lijevog stopala, a opće stanje bilo je označeno tzv. traumatskim šokom tj. šokom izazvanim povredama. Sve ove povrede koje je zadobio Branko

Medved u svojoj ukupnosti predstavljaju osobito tešku i po život opasnu povredu, pri čemu liječnici koji su primili oštećenika nisu uopće dvojili da se radi o tzv. strijelnim povredama.

Nesporne činjenice

U tijeku postupka na temelju rezultata ovako provedenog dokaznog postupka, za sud nije bilo sporno da su Ivanka i Branko Medved dana 3. rujna 1991. god. u blizini mjesta Gornje Taborište u zaseoku Silaji a u blizini svoje kuće, vraćajući se sa polja, rafalnom paljbom iz automatskih pušaka ustrijeljeni, pri čemu je Ivanka Medved na mjestu podlegla ranama, dok je Branko Medved teško ranjen, te mu je život spašen samo hitnom kirurškom intervencijom.

Također se kao nesporno pokazalo da su kritične zgode Ivanka i Branko Medved bili nenaoružani civili koji su obavljali radove u polju, te nisu bili opremljeni ni za kakvo vojno, napadačko ili obrambeno djelovanje.

Ova utvrđenja proizlaze prvenstveno iz iskaza samog svjedoka oštećenika Branka Medveda, koji je kao očevidac događaja u tijeku cijelog postupka decidirano i okolnosno opisao na koji način se događaj zbio.

Njegov iskaz vezano na ove okolnosti u cijelosti je potvrđen iskazima svjedoka Slavka Silaja, Išek Branka i Dejana Drvodelića koji su osobno izvlačili iz šume ranjenog Branka Medveda, te tom prilikom vidjeli i ustrijeljenu Ivanku Medved.

Isto tako za sud nije bilo sporno da su u to vrijeme i neposredno prije toga u krajevima oko Gline započeli oružani sukobi između žitelja hrvatske i srpske nacionalnosti, jer su već 26. lipnja 1991. god. srpske paravojne formacije uz pomoć jedinica JNA iz Petrinje zauzele Policijsku postaju u Glini, da bi 22. kolovoza 1991. god. došlo do sukoba hrvatskih i srpskih snaga kod Gornjeg Taborišta kada su nadzor nad tim selom preuzele hrvatske snage. Tom prilikom iz Gornjeg Taborišta otišli su stanovnici srpske nacionalnosti, a među njima i I opt. Milan Stanojević s obitelji.

Ova utvrđenja proizlaze iz iskaza kako svjedoka Branka Medved, tako i svjedoka Dejana Drvodelića, Stjepana Banića, Išek Branka, Kaurić Milana, a također i samog I opt. Milana Stanojevića.

Sporne okolnosti i analiza proturječnih dokaza

Za sud se u tijeku postupka kao sporno pokazalo: da li su I opt. Milan Stanojević i II opt. Miroslav Jović kao pripadnici paravojnih srpskih formacija kritične zgode iz automatskog oružja ustrijelili Ivanku i Branka Medved?

Sud je kod donošenja zaključaka vezano za ove odlučne činjenice, u cijelosti poklonio vjeru iskazu svjedoka Branka Medved, koji je izričito i uz obećanje dano sukladno odredbi čl. 242 ZKP, kako u tijeku istrage tako i na glavnoj raspravi u dva navrata naveo, da su kritične zgode I opt. Milan Stanojević i II opt. Miroslav Jović odjeveni u SMB uniforme i naoružani automatskim puškama, nakon što su uočili njega i njegovu suprugu u šumi kako skupljaju travu, otvorili vatru na njih i rafalnom paljbom smrtno pogodili njegovu suprugu Ivanku, a njega teško ranili.

Svjedoci Dejan Drvodelić i Išek Branko, svjedoci su po čuvenju, te su potvrdili da im je upravo Branko Medved, i to Išek Branku još u bolnici kada ga je posjetio, a Dejanu Drvodeliću u vrijeme kada su bili zajedno u djelatnom sastavu MUP-a, a to je već po njegovom izlasku iz bolnice, rekao da su u njega i njegovu suprugu pucali Milan Stanojević i Miroslav Jović.

Sud je povjerovao iskazima ovih svjedoka posebno iz razloga jer iz iskaza svih ispitanih svjedoka proizlazi da su se Branko Medved, Milan Stanojević i Miroslav Jović poznavali od ranije i to još iz osnovne škole, da su se prije rata družili i igrali nogomet, što je potvrdio i sam I optuženik Milan Stanojević, time da nitko od tih osoba niti indikativno nije uputio na mogućnost da bi obitelji Medveda, Stanojevića i Jovića bile u nekom sukobu ili međusobnoj zavadnji, pa niti nakon što su počeli oružani sukobi, pa je ocjena suda da Branko Medved nije imao nikakvog razloga za inkriminirani događaj teretiti upravo I i II optuženike.

Pri tome je neuvjerljiv navod obrane I optuženika da ga se za djelo tereti samo iz razloga kako bi ga spriječili da se vrati u Gornje Taborište, tim više što je za II optuženika Miroslava Jovića nesporno utvrđeno da se prije početka oružanih sukoba već nalazio u Glini, te nije previše kontaktirao s nikim iz Gornjeg Taborišta jer je u Glini radio, igrao nogomet za mjesni klub, te se i oženio za osobu koja nije iz Gornjeg Taborišta, što su po ocjeni ovoga suda sve okolnosti koje upućuju na zaključak da Branko Medved nije imao s njim značajnijeg kontakta prije rata, pa je stoga i to razlog da isti nije imao osnova za inkriminirani događaj teretiti upravo I opt. Milana Stanojevića i II opt. Miroslava Jovića, jer i o njima dvojici nitko ne govori kao o osobama koje su bile u neprekidnom kontaktu.

U prilog zaključku suda da su I opt. Milan Stanojević i II opt. Miroslav Jović u kritično vrijeme pripadali paravojnim srpskim formacijama govori pored izričitog iskaza Branka Medveda da su bili odjeveni u SMB uniforme i naoružani automatskim puškama i iskaz svjedoka Stjepana Banića koji je naveo da je prije kritičnog događaja i to u vrijeme kada se nalazio na godišnjem odmoru na koji je u Gornje Taborište došao iz inozemstva, vidio Milana Stanojevića s grupom ljudi odjevenom u SMB uniforme i naoružane automatskim puškama kako se šuljaju u blizini mjesta gdje je on bio na paši sa stokom, pa je ovaj svjedok kako bi pojačao istinitost svog iskaza izričito naveo da je potpuno siguran da je u toj grupi ljudi bio Milan Stanojević jer ga zna od malena, pa ga poznaje i po stasu i po koraku.

I sam Milan Stanojević navodi u svojoj obrani da je po odlasku iz Gornjeg Taborišta otišao u mjesto Kirin, te tamo čuvao seoske straže u koje ih je organizirao predsjednik mjesne zajednice i naoružao poluautomatskim puškama "papovkama", dok za II optuženika navodi da ga je vidio u nekoj zelenoj uniformi tijekom rata, time da svjedok Milan Kaurić navodi da je za II optuženika čuo da se priključio paravojnim srpskim formacijama tzv. "Šiltovima". I iz konteksta ovih navoda sud je izveo zaključak da su se I opt. Milan Stanojević i II opt. Miroslav Jović odmah po započinjanju oružanih sukoba između stanovništva srpske i hrvatske nacionalnosti, priključili organiziranim paravojnim formacijama jer je neuvjerljiva obrana I optuženika da bi on kao vojno sposobna osoba, koja je pri tome netom odslužila vojni rok u JNA, kako sam navodi, ostao izvan tih formacija obzirom na sva borbena djelovanja s jedne i druge strane koja su započela već u lipnju 1991. god., kako to proizlazi iz iskaza svih svjedoka koji su se u to vrijeme nalazili na području oko Gline i Gornjeg Taborišta.

U prilog ovom zaključku govori i nesporna činjenica da je I opt. Milan Stanojević po okončanju rata 1995. god. izbjegao u Srbiju, dok se za II optuženika niti danas ne zna gdje se nalazi, zbog čega je istom i suđeno u odsutnosti.

Činjenica o kojoj govori I optuženik, da se vratio u Hrvatsku već 1996. god. te u Vukovaru ishodio sve osobne dokumente, govori u prilog zaključku suda da je isti smatrao kako nema svjedoka inkriminiranog događaja, jer je opravdano uzeti da je držao da niti Ivanka niti Branko Medved nisu preživjeli rafalnu paljbu.

Obrana je putem iskaza svjedoka Milana Kaurića i Slavka Kaurića izložila tezu da je na Branka Medveda pucala osoba po imenu Pero Mraović, zvani Skender, koji se i sam hvalio da je hvatao "ustaše", pa je prilikom prepričavanja jednog od svojih "podviga" spomenuo kako je nastrijelio i jednu osobu u zaseoku Silaji kojeg je nazvao bačvarev gluhonijemi sin.

Međutim, sud nije smatrao da je ovaj navod od odlučnog značaja za utvrđivanje osobe odgovorne za inkriminirani događaj iz razloga jer niti ovi svjedoci nisu naveli da bi taj Mraović spominjao da je tom zgodom vidio i neku ženu, a niti su određeno naveli da je spominjao Branka Medved, već se radilo samo o njihovom zaključivanju obzirom na saznanje da je na tom mjestu stradao i Branko Medved.

Činjenična utvrđenja

Na temelju svega izloženog sud je na nedvojben način utvrdio da su I opt. Milan Stanojević i II opt. Miroslav Jović dana 3. rujna 1991. god. kao pripadnici paravojskih srpskih formacija organiziranih radi podrivanja i obaranja demokratskog pravnog poretka u Republici Hrvatskoj, te otcjepljenja dijela teritorija RH i pripajanja tzv. "SAO Krajini", za vrijeme oružanih sukoba, znajući da su Ivanka i Branko Medved građani hrvatske nacionalnosti koji podupiru legalne oružane formacije Republike Hrvatske stacionirane na tom području, u cilju da ih usmrte unatoč činjenici da su kao civilne osobe nenaoružani i izvan svih borbenih djelovanja, nakon što su ih uočili za vrijeme obavljanja tekućih poljoprivrednih radova, rafalnom paljbom iz automatskih pušaka usmrtili Ivanku Medved i teško ranili Branka Medved koji je preživio samo zahvaljujući hitnoj kirurškoj intervenciji.

Pravna utvrđenja

Navedeno postupanje optuženika okvalificirano je kao ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120 st. 1 OKZRH, jer su I i II optuženici kao pripadnici naoružanih snaga srpske vojske, izvršili napad na civilno stanovništvo čime su prekršili pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanih sukoba i to čl. 3, 13, 31, 32 i 33 Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.god., pri čemu je jedna osoba smrtno stradala, dok je druga zadobila teške tjelesne ozljede.

Pri tome je sud intervenirao u zakonski opis djela na način da je kvalifikaciju "naredili napad na civilno stanovništvo", izmijenio u kvalifikaciju "izvršili napad na civilno stanovništvo", jer su rezultati dokaznog postupka pokazali da su I i II optuženik osobno izvršili taj napad, a ne posredno preko drugih osoba, kao zapovjedno tijelo.

Razlozi o krivnji

Sud je također ocijenio da su I i II optuženik kritične zgode postupali s izravnom namjerom da Ivanku i Branka Medved liše života, pri čemu su bili svjesni protupravnosti svoga postupanja, a poglavito činjenice da su oštećenici civilne, nenaoružane osobe koje nisu uključene u nikakva borbena djelovanja, te da im kao pripadnicima oružanih postrojbi suprotstavljene strane, s njihove strane ne prijete nikakva neposredna opasnost.

Slijedom toga sud je I opt. Milana Stanojevića i II opt. Miroslava Jovića proglasio krivim zbog učina kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120 st. 1 OKZRH.

Obrazloženje kazni

Kod odluke o kazni sud se prvenstveno rukovodio granicama predviđenim zakonom za počinjeno kazneno djelo (najmanje pet godina ili kazna zatvora od dvadeset godina), pri čemu je vodio računa o stupnju krivnje, pogibeljnosti djela i svrsi kažnjavanja.

Shodno tome sud je I opt. Milanu Stanojeviću i II opt. Miroslavu Joviću kao olakotno prvenstveno cijenio njihovu raniju neosuđivanost, što znači da su tijekom života u Republici Hrvatskoj, a prije započetih ratnih sukoba, živjeli u potpunosti u skladu s pozitivnim propisima RH, pohađali školu i bavili se društveno priznatim radom, te bili osobe urednog obiteljskog i socijalnog statusa.

Isto tako kao olakotno im je cijanjeno da su u inkriminirao vrijeme bili osobe mlađe životne dobi, I optuženik u dobi od 20 godina, a II optuženik u dobi od 22 godine, te kao takovi, a pri tome i građani Republike Hrvatske srpske nacionalnosti, bili podobni da ih se indoktrinira velikosrpskom idejom, zbog koje su i prihvatili sve metode ostvarivanja te ideje, prvenstveno eliminacije hrvatskog stanovništva s područja koja su trebala ući u sastav tzv. "Srpske krajine".

Međutim, kao otegotno sud je prvenstveno cijenio činjenicu da su I i II optuženik tempore acti postupali s najvišim stupnjem krivnje, izravnom namjerom, pri čemu su bili svjesni protupravnosti svog postupanja i činjenice da na taj način ugrožavaju najvrednije društveno dobro, a to je ljudski život, da su kao rezultat njihovog postupanja stradale dvije osobe i to jedna smrtno, a druga sa zadobivenim teškim i po život opasnim povredama, da se radi o osobama s kojima su I i II optuženik prije sukoba živjeli u dobrosusjedskim odnosima i dapače ostvarivali i prijateljsko druženje kroz razne vidove aktivnosti, sporta i dr.

Slijedom izloženog sud se odlučio za osudu na kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina svakom od optuženika, za koju drži da je primjerena težini počinjenog djela i stupnju kaznene odgovornosti I i II optuženika, te da će se njome postići svrha kažnjavanja kako u smislu specijalne tako i u smislu generalne prevencije, odnosno da će se njome izraziti primjerena društvena osuda zbog počinjenog kaznenog djela i ukazati na pravednost kažnjavanja njegovih počinitelja.

Na temelju čl. 63 st. 1 KZ I opt. Milanu Stanojeviću u izrečenu kaznu zatvora uračunato je vrijeme provedeno u pritvoru od 16. kolovoza 2005. god. pa nadalje, dakle od vremena kada je lišen slobode na području SR Njemačke.

Na temelju čl. 123 st. 1 ZKP I i II optuženici oslobođeni su nadoknade troškova kaznenog postupka koji su pali na teret proračunskih sredstava, obzirom da je I optuženik

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pisanog otpravka. Žalba se podnosi putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku a o njoj odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske.

DNA:

1. ŽDO Sisak na broj K-DO-2/03 (2x)
2. I opt. Milan Stanojević, Zatvor Sisak
3. Branitelj I. opt., Luka Šušak, odvjetnik iz Zagreba, Iblerov trg 6/I
4. Branitelj II opt., Marko Rafaj, odvjetnik iz Siska
5. U spis